

SEPTEMBER

Mehis Heinsaar. "Sügaval elu hämaras". lk 108	3
Aare Pilv. "Nägemist". lk 42	4
Rein Raud. "Unelindude rasked saapad". lk 42	5
Lauri Sommer. "K. L. ja N." leheküljed puuduvad	6
Mehis Heinsaar. "Sügaval elu hämaras". lk 22	7
Rein Raud. "Unelindude rasked saapad". lk 20	8
Lauri Sommer. "Kunagi". leheküljed puuduvad	9

*

Aga vahel
toob mõni päev
kaasa maastikke,
kus kõik on taas
müütilise täpsusega
paigas-

pilved oma
õiges kauguses
ja teisel pool orgu
seismas üks haruldane maja,
mille lävel aimub
kõikide teede algus-

ja mina-
juba kibestuv rändur ses elus,
äkki neelatan hardalt
ning langetan kahetsedes pea-
nagu kadunud poeg
kes jõudnud tagasi
koju.

Millegi pärast

ma ei tea, mis kell on,
tunde järgi viis-kuus õhtul,
tegelikult ehk vaid kolm-neli,
üleeile mõtlesin- vihm, põgene mu
sisse, võta kaasa oma rohelus ja
oma hääle pidevus,
nüüd ongi ta mul rinnus,
päike rabeleb vastu mu paremat
põsesarna ja juukseid- kuum ja hele-,
kunagi aiamaa turbamullast leitud
õõnes härjasarv kuivab veranda aknalaua,
narmendab

-

pärast vaatasin toas kella,
pool kuus,
tunne ei petnud, tegelikkus küll

*

Mõnikord meenub üks teine, üks
külma, aga vaikne valgus,
mis pärast vihma või harva,
kuid vahel ikkagi hommikul -
rohi on tõesti rohelisem, eriti
vastu kivi, klaver võiks mängida,
üksi ja kaugel, siis märkad asju,
tasse ja kipakat kohvikannu,
punakaspruunist metallist, pitsiga
linikut laual, meenub, et ema
ütles: vaata! ja vaatasingi,
nägingi, savist kausis on õunad,
rohelised ja kõvad, see jääb
kõik sinuga, mis ka ei juhtuks,
aitäh, et näitasid, ema.

*

Kollakas kaheks jagunev männiokas
hõljub metsasel nõlval mu silme ees
tuulest sõltuata, liigub vabalt
yles ja alla, siia ja eemale,
joonistades endaga tundmatuid kujundeid.
Ei kysi, millise oksa külge härmaniit kinnitub,
mis vaim nii võngutab sõrmede vahel.
Ta on. Näen teda ja tänan.

*

Joome vaikides
hommikukohvi-

sina mina
 ja surm
näod alles unised
nii nagu lastel-

veel kõigil on aega.

Millalgi lõunal
poolavatud aknast
siis vaatame
metsistunud aeda-

seal äsja
on alanud
vihm.

*

Kasvasin teades,
et mõtted on olemas kehata,
peades. Ja sealgi vaid külas,
või nagu linnud pesas,
vabad tulema-minema.

Et mõtted ei nälg, ei janune,
et neil meelekohtades
kunagi miski ei tao.

See segaski:
muudkui oli mu vahel,
ei lasknud hingata aega,
saada küsimuseks,
tuuleks vaikuses.

*

Orust viipavad kõrged kased,
pildilt Sina.
Vaikus mõlemis sama.

Ja tuulepuhang.